

Pigen og Mælkevejen

*Et eventyr i H.C. Andersen's ånd af Henrik Frederiksen,
©ElephantTribe.org*

Langt, langt oppe over jordens larm og støv, der hvor evigheden folder sig ud som et stort, mørkeblåt fløjelstæppe, lå Mælkevejen. Den var ikke af mælk, skønt dens skær var hvidt og blødt. Nej, den bestod af millioner og atter millioner af små stjerner, der trængte sig så tæt sammen i det uendelige rum for at holde hinanden med selskab, at de på afstand lignede en strålende, sølvglinsende flod. Nogle sagde, at det var englenes fodspor; andre troede, det var Guds egen landevej.

Nede på jorden var det en streng og bælgsort nat. Vinden havde lagt sig til ro bag de høje bjerge, og skoven stod tavs og rugende. Mørket var tykt og tungt, og det smøg sig om træernes stammer som en kold kappe.

"Jeg er verdens herre," hviskede Mørket med sin dybe, vindløse stemme. "Solen har overgivet sig, månen har gemt sit ansigt i sorg, og nu er alt mit. Her nede findes der intet håb, kun skygger, der sover."

Men Mørket, hvor mægtigt det end følte sig, havde glemt Mælkevejen.

Dybt inde i den sorte skov, under et gammelt egetræ med krogede grene, sad en lille pige. Hun havde været ude for at samle tørre kviste til sin bedstemors komfur, men hun var faret vild, da tusmørket faldt på. Nu sad hun der med sit tynde sjæl trukket tæt om skuldrene og græd. Hendes tårer var små, men i den store nattehimmel kan selv den mindste tåre høres, hvis blot hjertet lytter efter.

Og stjernerne i Mælkevejen lyttede.

"Se," sagde en lille, skælvende stjerne, der sad lige i kanten af det store lysende bånd. "Der sidder et menneskebarn og fryser. Mørket skræmmer hende."

"Vi må lyse for hende," sagde en ældre og meget klog stjerne, der havde set riger stige og falde. "Men vi er så små, og afstanden er så ufattelig stor. En enkelt af os kan ikke trænge igennem jordens tykke natteluft."

"Så må vi lyse sammen!" råbte de alle i kor, så det gav et mildt, musikalsk ryk i hele himmelhvælvingen.

Og så begyndte Mælkevejen at stråle, som den aldrig havde strålet før. Stjernerne holdt hinanden i hænderne – for stjerner har også hænder, de består blot af rent lys – og de klemte dem så hårdt, at de næsten brændte op af kærlighed og iver. Det strålende bånd hen over nattehimlen voksede og dirrede. Den hvide flod af lys trængte sig ned gennem det iskolde himmelrum, ned forbi de sovende skyer, og lagde sig som en sølvhvid sti lige ned gennem egeskovens tætte trækroner.

Mørket hvæsedde og forsøgte at samle sine skygger for at sluge lyset, men mod Mælkevejens samlede stråleglans kunne det intet stille op. Lyset ramte den lille piges våde kinder, og hun slog øjnene op.

Der, midt i den sorteste skov, lå der nu en svagt lysende sti af stjernestøv. Den flimrede mildt, som var den brolagt med ædelstene, der hviskede trøstende ord. Pigen rejste sig. Hun var ikke bange mere, for lyset mindede hende om hendes bedstemors milde smil og om varme stuer med ild i pejsen. Hun fulgte den sølvglinsende sti, trin for trin, mens Mælkevejen vågede over hende og holdt Mørket på afstand.

Da hun endelig så omridset af sin egen lille landsby og det varme skær fra sit hjem, kiggede hun op. Himmelen var et uendeligt hav af sort, men tværs over det hele strakte sig det lysende bånd, træet, men utrolig smukt.

"Tak," hviskede den lille pige, og hendes ånde steg op i den kolde nattekulde som en lille, hvid bøn.

Oppe i stjernevrimlen slap stjernerne hinandens hænder en smule for at hvile sig. Nogle af de allermindste stjerner var blevet så trætte, at de gav slip og faldt ned over himlen som stjerneskid. Men de var glade, for de vidste,

at selvom natten er mørk og stor, og et menneskeliv er kort som et flygtigt suk, så er kærlighedens lys – når blot alle stråler sammen – stærkere end selv det dybeste mørke.

Og sådan går det til, at når du på en klar, bælgmørk nat ser Mælkevejen lyse trøstende og vidunderligt på nattehimlen, så er det himlens stjerner, der holder hinanden i hænderne for at vise vej for dem, der har faret vild.